

ע"פ 2240/21 - מדינת ישראל נגד שמואל חיים שחר, פלוני, פלוני, פלוני

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 2240/21

ע"פ 2557/21

לפני:
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' וילנרג
כבוד השופט ע' גروسקובף

מדינת ישראל

המערערת בע"פ 2240/21
והמשיבה 1 בע"פ 2557/21

נגן

1. שמואל חיים שחר

המשיב בע"פ 2240/21
והמערער בע"פ 2557/21

2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני

ערעור על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 14.02.2021 (כב' השופטים ר' כרמל, א' רומנווב
ו-ש' רנרג) ב-תפ"ח ע 17679-01-20 וב-תפ"ח ע
37773-03-20

תאריך הישיבה:
כ"ב בחשוון התשפ"ב (28.10.2021)

בשם המערערת בע"פ 2240/21
והמשיבה 1 בע"פ 2557/21
עו"ד מוחמד סראחנה
עמוד 1

עו"ד צדוק חוגי
עו"ד מנחם שטאובר
הגב' ברכה וייס
בשם המשב בע"פ 2240/21
והמערער בע"פ 2557/21
בשם המשיבים 2-4 בע"פ
: 2557/21
בשם שירות המבחן למבוגרים:

פסק דין

השופט י. וילנר:

1. לפנינו ערעורים מזה ומזה על גזר דיןו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא ר' כרמל והשופטים א' רומנווב ושי רנर) בתפוח"ע 17679-01-20 מיום 14.2.2021, בגיןו נגזרו על המערער בע"פ 2557/21 והמשיב בע"פ 2240/21 (להלן: המערער) 8 שנות מאסר בפועל, 8 חודשים מותנה ותשלום פיצויים לשלוושת המתلونנים נגדו בסך כולל של 130,000 ש"ח.

רקע

2. נגד המערער הוגש כתב אישום (אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון) המחייב לו לבצע עבירות מין שונות בשלושה קטינים - א' ב' {-ג'} (להלן: המתلونנים), אשר התגוררו בפניםיה ובמשפחותם לילדיים ונוצר בסיכון, בהם שימש המערער כמדריך (להלן: הפניםיה והמשפחות).

באישום הראשון נטען כי במסגרת תפקידו כ"מדריךليل" בפניםיה, נדרש המערער להעיר את א' פעמיים במהלך הלילה וללוותו לחדר השירותים על מנת שיעשה את צרכיו. בשלתיו בשנת 2019, העיר המערער את א' לפנות בוקר וליווה אותו לחדר השירותים כאמור. בהמשך לכך, נכנס המערער אל השירותים עם א', סגר את הדלת, וביצע בא' מעשה מגונה, ניסה לבצע בו מעשה סדום וגרם לא' לעשות בו מעשה סדום. כל זאת, שלא בהסכמה החופשית של א'. לאחר מכן, אימם המערער פעמיים על א' כי יכה אותו אם יספר על אשר אירע. בגין מעשיו אלה הואשם המערער בביצוע עבירות של גרם מעשה סדום על-ידי אחראי (סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בצויף סעיף 347(ב) לחוק, בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק, ובצויף סעיף 350 לחוק); ניסיון למשה סדום על-ידי אחראי (סעיף 351(א) לחוק, בצויף סעיף 347(ב) לחוק, בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק, ובצויף סעיף 25 לחוק); מעשה מגונה על-ידי אחראי (סעיף 351(ג)(2) לחוק, בצויף סעיף 348(ב) לחוק ובנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק); וכן עבירה איומיים (סעיף 192 לחוק).

באישום השני נטען כי החל מסוף שנת 2018 או בסמוך לכך, גילו המערער כי ב' צופה סרטים בלילה בניגוד לכללי הפניםיה. לבקשתו של ב', הסכים המערער שלא לדוח על כך. לאחר מכן, נגשו המערער וב' מספר פעמים במועדונית הפניםיה, בשעות לפנות הבוקר, שם שיחקו וצפו הסרטים. במסגרת מפגשים אלה, אף לאחר שעבר ב' ללון

עמוד 2

במשפחותן, ביצע המערער בלב' מעשי סדום, גרם לב' לבצע בו מעשי סדום וכן ביצע בלב' מעשיים מגונים. זאת עשה המערער בעשר הזרמוויות לפחות. בגין מעשיו המתוארים הואשם המערער בביצוע ריבוי עבירות של מעשה סדום על-ידי אחראי (סעיף 351(ב) לחוק, בנסיבות סעיף 351(ה)(2) לחוק); ריבוי עבירות של גרם מעשה סדום על-ידי אחראי (סעיף 351(ב) לחוק, בנסיבות סעיף 351(ה)(2) לחוק ובצירוף סעיף 350 לחוק); ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטין על-ידי אחראי (סעיף 351(ג)(2) לחוק).

באיםום השלישי נתען כי בחודש אפריל 2019 הצעיר המערער לג' לשחק עמו סנוקר בלילה וג' נענה להצעתו בחיוב. בהמשך לכך, בסביבות השעה 1:30 לפנות בוקר, העיר המערער את ג', אשר התלווה אליו למועדונית הפנימית. או אז נעל המערער את דלת המועדונית והחזיק אצלו את המפתח. בהמשך לכך, גרם המערער לג' לבצע בו מעשה סדום, ביצע בג' מעשיים מגונים, ואמר לג' שלא לספר לאיש על המעשיים. כמו כן, בשתי הזרמוויות שונות במהלך חודש דצמבר 2019 הצעיר המערער לג' להיפגש שוב במועדונית הפנימית על מנת לחזור על המעשיים שבוצעו כאמור, אך ג' סירב לכך. בגין המעשיים האמורים הואשם המערער בביצוע עבירה של גרם מעשה סדום על-ידי אחראי (סעיף 351(א) לחוק, בצירוף סעיף 347(ב) לחוק, בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק ובצירוף סעיף 350 לחוק); וכן שתי עבירות של מעשה מגונה על-ידי אחראי (סעיף 351(ג)(2) לחוק, בצירוף סעיף 348(ב) לחוק ובנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק)

. 3. בהכרעת דין מיום 16.9.2020 הורשע המערער, על-פי הודהתו, בעובדות כתוב האישום המתוקן.

. 4. בתסaurus שירות המבחן אשר הוגש לבית המשפט המחוזי עבר למתן גזר הדין תואר, בין היתר, כי המערער הוא צעיר אשר נהיל אורח חיים נורמלי במרחב המשפחה, הלימודי, התעסוקתי והחברתי, אך לצד זאת, התמודד לאורר השנים עם קשיים רגשיים שונים, אשר יתכן כי נבעו ממחלה ממנה סבל בילדותו המוקדמת. עוד צוין כי המערער נטל אחראיות על העבירות שביצע במתלוננים והביע מוטיבציה ליטול חלק בהליך טיפול וכן צוינה התרשם שירות המבחן כי הלה יכול להיתר מטיפול "יעודי לעבריini מין", וכי רצוי שיהא בمعالג פסיכיאטרי במקביל. כמו כן, התרשם שירות המבחן כי המערער ביצע את העבירות על רקע עיוותי חשיבה, בורות מינית, דמיון עצמי נמוך וניסיון להשיג תחושת ביחסו וחומר כתוצאה מביצועם. שירות המבחן העירך כי המערער נמשך מינית לנערים צעירים וכי הוא התקשה לשתף את סביבתו בכך - עובדה אשר שימושה גורם סיכון בעניינו.

על רקע האמור, צוין כי עברו הפלילי הנוכחי של המערער, יכולותיו התפקודיות התקינות, נטילת האחריות מצדיו על העבירות שביצע, האמפתיה הראשונית שהראה כלפי המתלוננים, כמו גם המוטיבציה הטיפולית שהביע - מהווים גורמי סיכון להימנעות מביצוע עבירות נוספות מצד המערער. יחד עם זאת, צוינו אף גורמי סיכון להישנות התנהגות עבריתנית, והם עיוותי החשיבה שבו הם לוקה המערער, משיכתו המינית המוסתרת לנערים צעירים וכן קשיין בתחום הנפשי והרגשי. לאור חומרת העבירות שבנהן הורשע המערער, וכן מאוחר שהלה שאהה במעצר עד לתום ההליכים נגדו, שירות המבחן לא בא בהמלצת שיקומית בעניינו, והמליץ להטיל עליו עונש מאסר בפועל, מאסר מותנה ותשלום פיצויים למתלוננים. כן הומלץ כי במהלך ריצוי עונש המאסר, תיבחן התאמתו של המערער לטיפול "יעודי לעבריini מין".

גזר דין של בית המשפט המחוזי

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

5. בגזר דין קבע בית המשפט המחויזי כי יש לקבוע שלושה מתחמי עונישה בגין כל אחד מן האישומים אשר יוחסו למערער, שכן מדובר בעבירות שונות, אשר בוצעו במספר הזרדמנויות וככלפי נפגעים שונים.

6. אשר למתחמי העונישה, עמד בית המשפט המחויזי על העריכים המוגנים אשר נפגעו עקב מעשי המערער, שהם הגנה על גופו של אדם, כבודו, האוטונומיה שלו ופרטיוו, וכן הגנה על ביטחונו של אדם. נקבע עוד כי מידת פגיעתו של המערער בערכיהם המוגנים האמורים היא גבוהה וכיורת, לאחר שמדובר בעבירות אשר בוצעו בקטינים מוחלשים שנאלצו לצאת מabitם למסגרת אשר נועדה לשמרם עליהם, ודוקא בגיןה נפגעו על-ידי המערער אשר היה אמון על שלוםם כמדריך בפנימיה ושימוש דמות קרובה וסמוכותית שבה נתנו המתلونנים אמון. נקבע כי המערער נהג בעורמה ובתחכם, לאחר תכנון מוקדם של המעשים שביצע בכל אחד מהמתلونנים, וכן ניצל את תפוקתו בפנימיה, את האמון שניתן בו ואת תמיות המתلونנים-הקטינים על מנת להגיע לסייע לסייע מני. כל זאת, כך נקבע, תוך שהמערער מתעלם מן הסירוב שהביעו המתلونנים למעשים שביצעו בהם, ומפגיעתם של מעשים אלה בנפשם. בית המשפט המחויזי אף עמד על הנסיבות הקשות שהסבירו מעשי המערער למATALONIM ולמשמעותם בפועל, כפי שאלה עלות מתקיר נפגעי העירה שהוגשו בעניינים של א' וב' ומועדות אביו של א', וכן על השלכותיה הקשות של פגיעה מינית המתרכשת בגיל התבגרות, במיוחד כאשר המתلونנים היו רחוקים מביתם ומהוויהם.

7. לנוכח המקובל, וכן לאור מדיניות העונישה המחייבת בעבירות מן המבצעות בקטינים, קבע בית המשפט המחויזי כי מתחם העונישה ההולם בגין האישום הראשון נע בין 3 ל-8 שנים מאסר בפועל; כי מתחם העונישה בגין האישום השני נע בין 5 ל-10 שנים מאסר בפועל; וכי מתחם העונישה בגין האישום השלישי נע בין 3 ל-7 שנים מאסר בפועל.

8. בקביעת עונשו של המערער בתוך מתחמי העונישה, צוינו הודהתו של המערער ביצוע העבירות, אשר חסכה את העדת המתلونנים ומזמנו של בית המשפט; החרטה שהביע המערער על מעשיו; עברו הפלילי הנקי; גילו הצער בעת ביצוע העבירות (21 שנים); נסיבותו האישיות אשר פורטו בתסקירות שירות המבחן; משך תקופת מעצרו; ניסיונו להשתקם; וכן השלכות המעצר וההיליך המשפטי על משפטו. נוכח כל האמור, נגזרו על המערער 8 שנים מאסר בפועל, בגין ימי מעצרו; 8 חודשי מאסר על תנאי לבלי יעbor במשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר עבירה מהubeirooth שבן הורשע; ופיצוי לכל אחד מהמתلونנים כדלקמן: 40,000 ש"ח לא', 60,000 ש"ח לב' ו-30,000 ש"ח לג'.

הן המדינה והן המערער הגיעו ערעורים על גזר דיןו של בית המשפט המחויזי - הם הערעורם שלפנינו.

ערעור המדינה

9. לטענת המדינה, מתחמי העונישה שקבע בית המשפט המחויזי אינם הולמים את פגיעתם הקשה של מעשי המערער בערכיהם המוגנים הרלוונטיים ובכל אחד משלושת המתلونנים, ואף אינם הולמים את הנسبות המחייבות של ביצוע המעשים, את היקפם, את מאפייניהם הייחודיים של המתلونנים ואת מדיניות העונישה הנוגאת. בין היתר, נטען כי המערער ביצע את העבירות שבן הורשע תוך ניצול מעמדו וקרבתו למתلونנים, וכן תוך ניצול גilm הצער, מוקומות

ותלוותם בו כתוצאה מmagiorahם במסגרת חוץ ביתה, בהיעדר תמייה משפחתיות. נטען עוד כי לא ניתן לראות במעשה המערער כמעידה חד פשוטית, שכן מדובר במסכת פגיעות מיניות אשר נמשכו לאורך תקופה, שבמהלכה אף פגע המערער בשניים מהמתלוננים במקביל; וכי המערער הסב נזק קשה ורב למATALONIM, אשר מילא התמודדו עם קשיים ונסיבות חיים מורכבות.

עוד טוענת המדינה כי עונש המקסימום הקבוע בחוק בגין העבירות שביצע המערער בא' ובג' הוא 20 שנות מאסר וכי עונש המקסימום בגין הפגיעה בב' עומד על 16 שנות מאסר. כן נטען כי חומרת העבירות שביצע המערער מצהיה, כאמור, ברף הגבואה, ולכן על עונשי המקסימום הקבועים לצורך שימושם כנקודות מוצא לקביעת עונשו. בנוסף, נטען כי בגין עבירות המין שבhan הורשע המערער נקבעו בחוק אף עונשי מינימום (סעיף 355 לחוק), ואילו בית המשפט המחויז קבע מתחמי עונשה אשר תחתיהם מצהיה ברף נמוך ביחס לעונשי המינימום הקבועים בחוק כאמור, וזאת מבלי שהציבע על טעמים מיוחדים המצדיקים זאת. המדינה מוסיפה וטוענת כי בית המשפט המחויז קבע אמן של שלושת המתחמים מתחמי עונשה, אך לבסוף גזר על המערער עונש הנופל מסך העונשים המצוים ברף הנמוך של שלושת המתחמים האמורים, ובכך חփף, למעשה, את העונשים שראוי היה להשיט על המערער - וזאת ללא צדוק או הנמקה.

בנוסף, נטען כי תסוקיר שירות המבחן מלמד על מסוכנות הנש��ת מהמערער; כי שירות המבחן לא בא בהמלצת שיקומית בעניינו; כי המערער לא עבר עד כה כל הליך שיקומי; וכי הוא אינו מפנים באופן מלא את גורמי הסיכון להישנות עבירות מצדיו ואף לא מתמודד עמו. המדינה טוענת עוד כי אמן יש ליתן משקל לגילו הצער של המערער בעת ביצוע העבירות, אך אין בכך כדי להשפיע על קביעת מתחמי העונשה, ואף באשר לקביעת העונש בתור המתחמים, נטען כי לא היה מקום למקומו בתחוםם, כפי שעשה בית המשפט המחויז.

ערעור המערער

10. מנגד, המערער טוען בערעורו כי יש לבטל את גזר דיןו של בית המשפט המחויז ולהפנותו לטיפול. לחופין, מבקש להסתפק בתקופת המאסר שrichtה המערער עד כה, בctrine תשעה וחודשי מאסר אשר ירצו בדרך של עבודה שירות. לטענת המערער, שגה בית המשפט המחויז בקבעו שלושה מתחמי עונשה נפרדים, חלף מתחם עונשה אחד לכל העבירות, אשר מהוות, לטענתו, חלק מסוימת עובדתית אחת. נטען עוד כי מתחמי העונשה אשר קבע בית המשפט המחויז אינם בעליים בקנה אחד עם מדיניות העונשה הנהוגת, ואיןם מידתיים ביחס לנסיבות העבירות שבוצעו. המערער מוסיף וטוען כי שירות המבחן נמנע מלבא בהמלצת שיקומית בעניינו לאור שהייתו במעצר, אך נטען כי המערער חף בטיפול ושירות המבחן התרשם שהוא יכול להיות מטיפול "עובד" לעברינו מין.

המערער עומד על נסיבות מילויות שונות בכל הנוגע לביצוע העבירות, והן גילו הצער בעת ביצוען, היעדר דחפים פדופילים או סדייטיים וכן העובדה שהUBEIROT לא בוצעו תוך הפעלת כוח. כמו כן, נטען כי היה על בית המשפט המחויז ליתן משקל לעברו הנקי של המערער, לנסיבות חייו המורכבות, לפגיעה מינית שחוווה בצעירותו, למצבו הבריואתי והנפשי, למעצר הממושך שבו שהה בתנאים קשים ואף סבל במהלכו מהעתലות, וכן להשफעת ההליך המשפטי על משפטו. המערער מפנה אף להיבטים חיוביים שונים העולים ממסוקיר שירות המבחן, ומוסיף כי הוא נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה כנה וחסך בהודאות את העדת המתלוננים ואת זמנו של בית המשפט.

המערער מוסיף וטעון כי יש לבטל את ההחלטה שקבעו לטובת המתלונים, שכן אין בידו האמצעים לעמוד בתשלומו. בדיון שנערך בערעורם התבקש, לחלופני, לפרסום את ההחלטה לתשלומיים.

פסקין שירות המבחן בערעור

11. בתסaurus המשפטים אשר הוגש עובר בדיון בערעורם דן, ציין שירות המבחן, בין היתר, כי מידיווה גורמי הטיפול בבית הסוהר עולה כי המערער משולב בתעסוקה ובמדרשה תורנית, כמו גם בקבוצה המונחית על-ידי רב המדרשה בשיתוף גורמי הטיפול בכלל, וכי גורמי הרבעות מתרשים מהם לחוב. כמו כן, תואר כי המערער ציין שבעת ביצוע העבירות הוא היה מרוכז בסיפור צרכיו ולא חשב על המתלונים וסבלם. לצד זאת, ציין המערער כי הוא מבין כי קיום את השלכותיהם החרסניות של מעשי על נפש המתלונים, ומעוניין להשתלב הטיפול. צוין עוד כי המערער יועד להשתתף בקבוצה פסיכו-חינוכית לעבריני מין, אך זו טרם נפתחה בשל התפרצויות נגיף הקורונה.

דיון והכרעה

12. לאחר שנתי דעתו על טענות הצדדים לפניו, מזה ומזה, באתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את ערעור המדינה ולדוחות את ערورو של המערער. אבאר להלן את נימוקי לכך.

13. תחילה, ראייתי לדחות את טענות המערער באשר לקביעתם של שלושה מתחמי ענישה בעניינו. כידוע, השלב הראשון בងירת הדיון עבר ביצוע מספר עבירות, הוא בחינה אם עבירות אלה מהוות "כמה אירועים", שאז יקבעו מתחמי ענישה הולמים לכל אחד מאירועים אלה; או שמדובר ב"אירוע אחד", שבגינו יקבע מתחם ענישה כולל (ראו סעיף 40ג' לחוק; וכן: ע"פ 8641 נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772, 790 (2013)). בתוך כך, נדרש בית המשפט לבחון אם העבירות הנדונות מקיימות ביניהן "קשר ענייני הדוק" עד כדי שיש לראות בהן כ"אירוע אחד" כאמור (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 לחווות דעתה של השופטת ד' ברק-ארץ (29.10.2014)). בבחינה זו יתן בית המשפט את דעתו על הנسبות העובדתיות הרלוונטיות לעבירות, ובין היתר, יבחן "האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות ביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת نوعד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא בכך נסיבות עובדיות" (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דلال, פסקה 22 לחווות דעתו של השופט נ' סולברג (3.9.2015); ההדגשות במקור). לנسبות עובדיות אלה יש להוסיף כמובן את מספר הנפגעים שככליהם בוצעו העבירות, כאשר בנסיבות המתאים, הנטייה תהא לקבוע מתחמי ענישה שונים בגין המעשים שבוצעו בכל נפגע ונפגע (ראו: ע"פ 1605 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-18 (27.8.2014)). כן נקבע כי "בבchinת הנسبות העובדיות, מן ההכרה לבית המשפט להעמיד בנגד עניינו את השאלה האם השקפה על העבירות בעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפורה המעשה כהוותית" (ענין דلال, שם; ההדגשות במקור).

14. במקורה דן, המערער ביצע עבירות מין קשות בשלושת המתלונים, תוך שהוא מסב לכל אחד ואחד מהם, כמו גם לנסיבות הקרבה, נזקים קשים. לפניו, אפוא, שלושה מתלונים רכים בשניים, שלוש נפשות תמיינות שנפגעו קשות,

שלוש משפחות, שלושה סיפורי חיים שארכו הילכו להיכתב והוכתמו בידי המערער בכתם בלבד "מהה", שלושה עלמות מובחנים שנחרטו עקב העברות הנדונות. כל אלה מצדיקים התיחסות מובהקת לשלוות האישומים שבבם הורשע המערער, אשר תשקף שימת לב ייחודית בקביעת מתחמי הענישה הולמים. יתר על כן, יצוין כי העברות בוצעו במתלוננים בהזדמנויות שונות; וכי נסיבות ביצוע העברות מלמדות אף על תכנון מותאם מצד המערער של הסיבה הנוכחית ביותר עבורו לבצע המעשים המנויים בכל אחד מהמתלוננים. אשר על כן, לא מצאת להתערב בקביעת בית המשפט המחויז לפיה יש לראות במשמעו המערער כ"כמה אירועים" מצדיקים קביעה שלושה מתחמי ענישה שונים.

15. مكان נverb לתרוף הערורים דן, שעוניינו בענישה ההולמת את שלושת ה"AIRUEIM" האמורים. אקדמי ואצין כי אני סבורה שהעונש אשר נגזר על המערער אינו הולם את חומרת המעשים שביצע הלה במתלוננים, ואבאר.

16. ברקע הדברים, אשוב על מושכלות ראשונים בכל הנוגע לקביעה הענישה ההולמת לפי הוראות החוק. כיצד, בבאו לגורור את דינו של נאשם בגין עבירות המהוות "כמה אירועים", נדרש בית המשפט לקבוע מתחמי ענישה עבור כל אחד מן האירועים, ולאחר מכן לגורור עונש מובחן לכל אירוע או עונש כולל בגין כלל האירועים (ראו סעיף 40(ב) לחוק). אשר לקביעה מתחמי הענישה, נקבע בסעיף 40(א) לחוק כי על מתחם הענישה ההולם לשקף את עקרון הגמול, המהווה עקרון מנחה בענישה, וכן כי בקביעת המתחם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו בגין העברות הנדונות, במידה הפגיעה בערכיהם אלה, במדיניות הענישה הנוגנת ובנסיבות הקשורות ביצוע העברות, כאמור בסעיף 40ט לחוק. אשר לקביעה העונש בתוך מתחם הענישה, נקבע בסעיף 40(ב) כי בית המשפט יגורור את עונשו של הנאשם בהתחשב בנסיבות שאין קשורות ליצוע העבירה, המופיעות בסעיף 40יא לחוק, ועיקרן בנסיבות האישיות של הנאשם ובהתנהלותו לאחר ביצוע העבירות ובמסגרת ההליך המשפטי.

17. בעוניינו, המערער פגע במשמעותם הרגילים המוגנים של הגנה על שלום הפיזי והנפשי של קטינים, כמו גם בערך השמירה על אוטונומית האדם ועל כבodo - ערכים שעיל חשיבותם לא ניתן להכביר במידלים. ואכן, פעמים רבות מספור עמד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות בגין מבוצעות בקטינים, וזאת במיוחד במקרים בהם העברות נעשות על-ידי דמות קרובה, תוך ניצול יחס אמון (ראו והשוו: ע"פ 14/4146 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.6.2015); ע"פ 14/7661 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (4.1.2016); ע"פ 21/540 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (13.7.2021)), ולא כל שכן, על-ידי אדם האחראי על הקטין הנפגע. ענישה מחמירה בגין דא מחזיבת על מנת להلوم את חומרתם הרבה של המעשים, לשקף את פגעתם הקשה מנשוא בנגדי העבירה, לייצר הרתעה אישית וסביבתית אפקטיבית וכן להביע את שאט הנפש החברתית ממיעוטים נפשיים מעין אלה. בעניין אחר כתבתי:

"אין צורך להכביר במידלים בדבר השלוותה החרסנית של עבירותimin על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חזירות לנימי הנפש, גורמות לתחשוה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן וועלותות לגרום למגון רחוב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי טיפול מורכבים. הדברים נוכנים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם הגיעו את התפתחותו הגופנית, הנפשית וה שכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדל להיות אדם שלם ומאושר. השבר עמוק עוד יותר שעה שמבצע העבירות הוא אדם שהקורבן רואה בו דמות חיובית ונוטן לו את אמונה" (ראו:

ע"פ 8153 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (20.10.2020).

18. אם כן, למשעו של המערער נלוית חומרה יתרה, שכן לא זו בלבד שהלה ביצع מעשים מיניים קשים ביותר בקטינים תמים ורכים בשנים, אלא שהעבירות במתלוננים בוצעו בזמן שהמערער שימש כמדריך בפנימיה ולמעשה, היה אמון על שמירת שלום ובטחונם.殊 ما לא די באמור עד כה, הרי שאף נסיבות חייהם הקשות של המתלוננים מוסיפות על חומרתן הרבה מAMILא של העבירות אשר ביצע בהם המערער, שכן עסקין בקטינים אשר נאלצו לצאת מביתם במסגרת חז' ביתית, שבה שהוא הם בלבד, הרחק מבני משפחותיהם, כשהם נעדרים תמייקה או הגנה רציפה, מלבד הגנתם של אנשי הוצאות במקומם. במשעו ניצל המערער, אפוא, ניצול ציני ומקומם, את תפוקידו כמדריך בפנימיה; את מעמדו בעיני המתלוננים אשר בצר להם, נתנו בו אמון כדמות סמכותית ומוגנת; וכן את תמיימות ואת נסיבות חייהם הקשות אשר הובילו אותם להיות נתונים לחסדי המערער - בגין בעל סמכות - בסיטואציה אשר הלכה למעשה, לא אפשרה להם להתנגד למולו.

19. זאת ועוד, עיון בכתב האישום מלמד על הימשכotta של מסכת הפגיעה המיניות החמורות אשר ביצע המערער (כאשר בבי' בוצעו העבירות לפחות בעשר הזרדמנויות שונות), חרף התנגדות המתלוננים, תוך שהוא חותר בעורמה ובתחום ל"מגשים" וסיטואציות שיאפשרו לו לבצע את מעשו באין מפריע. יצוין עוד כי תשקيري נפגעי העבירה אשר נערכו בעניינים של אי' וב' ממחשיים אף הם את הנזקים הקשים אשר הסב המערער למתלוננים אלה, ויש להניח כי גם לג', במשעו הנלויזים, ואת השמות אשר הותיר בנפשותיהם הצערות, על לא עול בכם.

20. נוכח כל האמור לעיל, אני סבורה כי חומרתם היתרה של העבירות אשר ביצע המערער מצדקה ענישה חמירה מזו שקבע בית המשפט המחויז, וכי החמרת הענישה בנדון מתיחסת אף עם מדיניות הנהגת (ראו והשוו: ע"פ 4748/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2011); ע"פ 1460/13 מדינת ישראל נ' לפידות (30.6.2014); ע"פ 4748/10 זילחה נ' מדינת ישראל (30.11.2015)).

21. אוסיף ואציג כי מצאתי קושי בגזר דין של בית המשפט המחויז אף לאור העונשים המרביים הקבועים בחוק בגין כל אחת מהעבירות שבahn הורשע המערער, כאשר למשל, העונש המרבי בגין עבירה של גרם מעשה סדום על-ידי אחראי בנסיבות חמירות, עומד על 20 שנות מאסר. לא אחת קבע בית משפט זה כי "עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בת המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הרואיה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבאה עסקין, ומהם ניתן וראוי לגזר את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים... הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין" (ראו: ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 8 (14.2.2021); וכן ראו: ע"פ 4344/18 גابر נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (16.8.2019)). ישום דברים אלה על עניינו, בו הורשע המערער בריבוי עבירות מין חמורות במספר מתלוננים, מחייב אף הוא את החמרת הענישה כאמור.

21. נוכח כל האמור לעיל, בשים לב לחומרת העבירות הנדונות מחד גיסא, ומайдך גיסא לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו הנקוי וליתר נסיבותיו המקלות אשר פורטו בגזר דין של בית המשפט המחויז, אך בשל הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נהגת למצות את הדין (ראו: עניין זילחה, בפסקה 17; עניין ביטון, בפסקה 12), אני סבורה כי יש לקבל

את ערעור המדינה ולגזר על המערער עשר שנים מאסר בפועל (חלף שMONO שנות המאסר אשר נגזרו עליו בבית המשפט המחוזי). מילא יש לדוחות את ערעורו של המערער על עונשי המאסר שהשיט עליו בית המשפט המחוזי.

22. לבסוף, רأיתי לדוחות אף את הערעור בכל הנוגע לפיצויים אשר חוויב המערער לשלם למתלווננים. זאת, הן לאור הכלל לפיו תיטה ערצת הערעור שלא להתערב בגובה הפיצויים שפסקה הערצת הדינית לטובות נפגעי עבירה, להוציא מקרים קיצוניים, והן לנוכח ההלכה לפיה אין מקום להתחשב בכלכליות הכלכליות של הנאשם בקביעת שיעור הפיצויים שישולמו לנפגעים (ראו: ע"פ 17/2019 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (16.4.2019); ע"פ 2104/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (20.3.2019)). אינני סבורה כי המקרה דן נמנה עם המקרים הקיצוניים המצדיקים התערבות בפיצויים שהשיט בית המשפט המחוזי על המערער, וזאת ביחס לאות חומרתם המתוארת של מעשייו וכובד השלכותיהם. אשר לבקשתו החלופית של המערער לפרוס את הפיצויים לתשלומים, הרי שהוא רשאי להגיש בקשה בנדון אל מנהל המרכז לגבית קנסות, כאמור בסעיף 5(ב)(א) לחוק המרכז לגבית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995 (וראו גם: ע"פ 12/2013 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 66 (25.6.2013)).

23. סוף דבר: אציע לחבריו לקבל את ערעור המדינה ולגזר על המערער עשר שנים מאסר בפועל, תוך הורתת יתר רכיבי גזר הדין על כנמם. עוד אציע כי ערעורו של המערער ידחה.

24. בשולי הדברים, אך לא בשולי חשבותם, רأיתי להביע תקווה כי סיומו של ההליך הפלילי בפסק דין זה יסמל עבור המתלווננים הכרה בלתי מסותגת בנסיבות הקשות אשר הסב להם המערער. עוד יש לקוות כי עלה בידי המתווננים לגייס את כוחות הנפש הרבים אשר הפגינו בחשיפת המעשים הנפשעים שבוצעו בהם, על מנת למצוא מזור למכאובייהם, להתק חזק ולסלול את מסלול חייהם בשלווה ובביטחון שלם הם כה ראויים.

שופט

השופט ד' מינץ:

אני מסכימים.

שופט

השופט ע' גروسקובוף:

אני מסכימים.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' וילנר.

ניתן היום, ד' בכסלו התשפ"ב (8.11.2021).

שפט

שפטת

שפט